Cz/P
Nr 12/
p. 2412 m. 2,-

704 cz

Редакторъ - Издатель. Свящ. Л. Джулиньскій.

РЕДАКЦІЯ и ЕКСПЕДИЦІЯ
„ПОСЛАННИКА“
ПЕРЕМЫШЛЬ, ул. ВОДНА ч. 10.
Выходитъ кождого 1. и 16. дня мѣсяца.
Предплата на „Посланника:“ рôчно 2 зл., пôврôчно 1 зл., на кварталъ 50 кр.

„Книжочки мисійнѝ“
выходятъ точно кождого мѣсяца.
Коштуютъ рôчно: по 10 що мѣсяца: 3 зл. 60 кр., пôврôчно 1 зл. 80 кр. — По 5 що мѣсяца рôчно: 1 зл. 80 кр, пôврôчно 90 кр.
Менше якъ 5 що мѣсяца не посылає ся.
Календаръ Посланника 35 кр.

Всѣ книги церковнѝ
изданія Ставропигійского, Молитвословы, Житія святыхъ и пр. просимо замовляти тôлько черезъ Редакцію „Посланника.“
Посылка за послѣплатою.

Ч. 12. Перемышль, 16. (28.) Червця 1895. Рôкъ VII.

Праздникъ Рождества св. Іоанна Крестителя въ Перемышли

за часôвъ бл. п. Еп. І. Снѣгурского.

Праздникъ храмовый: Рождество св. Іоанна Крестителя, єсть то найславнѣйшій день не тôлько для самого мѣста Перемышля, но и для цѣлой окрестности. Лѣтный часъ, близкость жнивъ, овочи всякого рода... все то розполагає людей веселостію, но безъ порôвнаня бôльше всѣхъ молодежь шкôльну, бо сей праздникъ предвозвѣщає ученикамъ конецъ шкôльного року, єсть звѣстуномъ съ нетерпеливостію очѣкованыхъ неоцѣненыхъ ферій и предвкусомъ всѣхъ надѣяныхъ радостей, якѝ ожидаютъ ихъ въ родительскôмъ домѣ. А такъ якъ обава передъ нещастьемъ єсть найбôльшимъ нещастьемъ, такь надѣя на щастье єстъ бôльшого щасливостію ôтъ самого щастя. Длятого то належитъ сей праздникъ по Пасцѣ и Сошествію св. Духа, до найпріятнѣйшихъ въ роцѣ.

Уже въ навечерье сего праздника тягне ся безмѣрне множество народа, богомольцѣвъ, торговцѣвъ, крамарей и дѣдôвъ въ направленю ку Перемышлю, однѝ пѣшкѝ, другѝ на возахъ, съ женщинами и дѣтьми. Особенно радуютъ ся тымъ праздникомъ сельскѝ дѣти и очѣкуютъ єго съ нетерпеливостію цѣлый рôкъ. Бо тôлько разъ въ рôкъ можна имъ видѣти мѣсто, разъ въ рôкъ ôтбути подорожъ, такъ принадну для дѣтей и увидѣти ширшій свѣтъ... А котрѝ остаютъ въ дома, радуютъ ся ожиданьемъ „гостинця.“ выходятъ вечеромъ на встрѣчу повертаючимъ родичамъ и запитуютъ: „Чи привезли вы намъ Иванця?“ Пôдъ тымъ выраженьемъ розумѣютъ они всякѝ рѣчи — ядомѝ и неядомѝ. Тожь получаютъ дѣты въ той день ôтповѣднѝ ихъ возрасту и заможности родичей гостиньцѣ; то колачики, медôвники, ляльки, свиставки, когутики, возики съ дерев'яными коніками, а дѣвчата встяжки, коралики шкляннѝ, медалики, крестики и пр. И якъ же не називати сей праздникъ радостнымъ?....

Въ той день привозятъ сюда изъ рôжныхъ сторонъ всяку всячину: гончарѣ глиняннѝ сосуды; столярѣ скрынѣ, столы, стôлки; боднарѣ Старосольскѝ бочкѝ, коновки; токарѣ ящики, фуярки; Яворôвскѝ корытники нецки, корыта, ложки; Старомѣйскѝ кушнѣрѣ кожуги; кошикарѣ кошики; Рыботицкѝ и Порохницкѝ шевцѣ чоботы; Нижанковецкѝ пекарѣ струцлѣ, колачикѝ; Львôвскѝ цукорники медôвники; крамарѣ переплетенѝ молитвенники, образки, медалики, крестики, коралики и пр.; суконники изъ Пятковой доморôднѝ сукна на гуньки и свиты; жиды же всяку всячину: шапки, капелюхи, готову одежу; садôвники черешнѣ, вишнѣ, — всего єсть повно, чого тôлько душа забагне! Тôлько грошей!... Все тое продає ся на головнôй площади, по улицяхъ а на торговицѣ то вамъ ржанье, рыкъ, квикъ всякого рода домашнои худобы змѣшаный съ крикомъ и кликомъ продаючихъ и купуючихъ...

Ôтъ полудня уже починаютъ поволи богомольцѣ собиратись около церкви. Першѝ изъ всѣхъ приходятъ дѣды и вышукуютъ найдогôднѣйшѝ мѣсця, по угламъ и скрутамъ, где-бы найскорше можна було звернути на себе увагу. Деякѝ зъ нихъ щорôчно являлись на тыхъ самыхъ мѣсцяхъ а запановавши ними, здаєсь, по закону дѣдôвскому, набули вже провізорію: Такимъ привілієованымъ бувъ оденъ слѣпецъ зъ Добромиля, котрый завладѣвши найвысше лежачимъ скрутомъ, многѝ лѣта занимавъ єго, а голосъ єго бувъ знаный богомольцямъ. Безперестанно взывавъ ôнъ: „Подайте менѣ слѣпому

W 4/98

калѣцѣ — за татутенька небощика, за мамуненьку небощку, за дѣтоньки померши, — подайте менѣ ялмужну святую, — подайте людонькове милїи, — подайте!“ Другѝ слѣпцѣ воспѣвали св. Алексѣя або св. Николая, а слѣпачки св. Варвару — всѣхъ ихъ окружала звычайно толпа съ цѣкавостїю прислухуючого ся народа Були такожь и лѣрники а при нихъ множество рѳжного рода калѣкъ, котрѝ сидячи по обохъ сторонахъ дороги ведучой до церкви, показували свои раны переходячимъ, щобы возбудити въ нихъ милосердїе. Нарѳдъ рускій, хотяй самъ убогій, но чувствительный, подававъ имъ по можности милостивѝ лепты.

На церковной площади розложились пѳдъ стѣнами церкви пекарки изъ сосѣдныхъ мѣсточокъ, съ бѣлыми колачиками и струцлями, а коло нихъ крамарѣ съ всякими дрѳбницями для дѣтей. На противнѳй сторонѣ продаютъ женщины чай и каву по 2 або 4 крайцарѣ Колись продавали ту жиды пѳдъ стѣнами капітульного огорода горѣвку. Ѳтъ року 1844 то єсть ѳтъ появленя ся першихъ апостолѳвъ тверезости, нема вже такого згѳршеня и нарѳдъ щоразъ менше запиваєсь Сей утѣшительный поступъ къ лучшому, то плодъ трудѳвъ нашого духовеньства.

Не велика площадь передъ церквою, наповняєсь щоразъ бѳльше биткомъ народа всякого возраста и сословія: селяне, мѣщане, паны, — мущины, женщины, дѣти — всѣ рускѝ душѣ тиснутъ ся къ возлюбленой Матери своей, церкви рускої, щобы помолитись совокупно въ Храмѣ Господнемъ єдиными устами и єдинымъ серцемъ.

Однакъ все доси описане єще не єсть самымъ праздникомъ а радше тѳлько прикрасою єго. Самымъ же праздникомъ було Богослуженіе въ церквѣ. Ѳтбувалось оно съ якъ найбѳльшою величавостїю во славу Бога а для пѳднесеня вѣрныхъ, бо таке було желанье еп. І. Снѣгурского, котрый цѣле своє житье посвятивъ службѣ Богу, церквѣ, обряду и народу рускому.

Длятого то сей пастыръ добрый, полагаючій душу свою, по примѣру Христа, за ѳвцѣ свои, не бачучи на потребу ѳтпочинку и на неукѳнчене єще лѣченье водами мінеральними въ Трускавци, спѣшивъ въ Перемышль, щобы увеличити торжество церковне архіерейскимъ богослуженіемъ. Нарѳдъ зѳбраный хотѣвъ видѣти свого ѳтця-влядыку и получити ѳтъ него благословеніе. Яка то ѳтрада для серцъ вѣруючого простолюдина, съ якою побожностїю принимавъ ѳнъ благословеніе архіерея!...

Въ навечеріе праздника о 4 годинѣ началась торжественна Вечерня, въ котрѳй брали участь всѣ крылошане. По литіи и благословенію хлѣбѳвъ була проповѣдь а потому парастасъ передъ тетраподомъ наповненымъ приносами вѣрныхъ. Пѳдчасъ парастаса обходили богомольцѣ по древному обычаю, на колѣнахъ головный престолъ. Коли надѳйшла нѳчь, глядали богомольцѣ нѳчлягу. Многѝ находили тойже на коридарахъ а бѳльша часть па своихъ возахъ.

О 4 годинѣ рано ѳдозвявъ ся звѳнъ „Иванъ.“ И сейчасъ пробудились ѳтъ сна спочиваючѝ и перекрестившись стали въ порядокъ приводити свои одежи и спѣшити до церкви на Утреню, пѳдчасъ котрои множество богомольцѣвъ приступали до св. сповѣди. По укѳнченю Утрени була наука а по ней Акаѳистъ. Все тоє тревало до 9 годины.

Верхомъ празничного Богослуженія була Архіерейска Служба Божа, котра зачиналась о ½ 10. И коли той часъ прійшовъ, ѳдозвавъ ся празничный голосъ великого звона Ивана, за нимъ Петра, Павла, Николая и Филипа а потому всѣхъ разомъ. Звуки тыхъ звонѳвъ такъ величаво и любезно взывали на руске Богослуженіе, — то голосъ матери церкви а голосъ матери всегда такъ милый, голосъ той матери, котра утѣшала прадѣдѳвъ нашихъ, обобряла въ постоянности въ вѣрѣ и обрядѣ, за существованье котрой боролась и кровъ свою проливала Русь многи вѣки. Ей богослужебный, прехорошій, клясическій славяньскій языкъ бувъ осмѣяный, обруганый, такъ ѳтъ чужихъ, якъ и своихъ — неукѳвъ! . Мимо того церковь тая живе и призиває голосомъ Спасителя своихъ дѣтей: „Прійдѣтъ до мене всѣ труждаючѝ и обременѝ и я упокою, потѣшу, приголюблю васъ!“ Тожь же диво, що голосъ тыхъ дзвонѳвъ такъ милый рускому серцю.

Перегомонѣвъ вже голосъ дзвонѳвъ а въ тѳмъ выходитъ изъ дверей храма, съ крестомъ на передъ, въ одежахъ священничихъ, — молодшій клиръ въ стихирахъ, щобы впровадити архіерея изъ єго палаты въ храмъ. Крылошане въ фелонахъ остановились при входѣ въ церковь, ожидаючи архіерея. Одна часть народа двигнулась за идущимъ по владыку молодшимъ клиромъ, друга ожидає приществія архіерея, уставляючись по-за брацтво церковне въ порядку стояще и творяще шпалиръ. Наступає тишина ѳжиданя. Чути тѳлько голосъ дѣдѳвъ — прошякѳвъ: „Подайте ялмужну святую....“ И уже асиста — сопроводъ вѳйшли въ палату, народъ окружає ю, за хвилю выступає ожидаючій возлюбленый архіерей Іоаннъ, одѣяный въ мантію съ митрою на головѣ, съ патерицею и крестомъ въ руцѣ. Громкимъ пѣніемъ тропаря празничого витає єго клиръ а народъ падає на колѣна для принятія благословенія архіерейского. Дальшѝ стоятъ на возахъ съ похиленими головами, матери пѳдносятъ дѣти до горы, щобы и тѝ не остали безъ благословенія и увидѣли отця-владыку — и то владыку Іоанна. Єго миле, кротке лице и тѝ сердечнѝ синѝ очи, промавляючѝ любовью изъ души єго ку дѣтямъ: „Оставите дѣтей приходити комнѣ, и не браните имъ;“ якоже и ку всему нимъ возлюбленому народу рускому, котрого ѳнъ бувъ искренный другъ и отецъ.

Станувши на возвысшеннѳмъ мѣсци благословивъ архіерей крестомъ народъ, побожно корящій ся. Яке ущастливляюче чувство переймало втогда кождого простолюдина, можна було видѣти на лицяхъ всѣхъ; многи обявляли се слѣзами радости.

По благословенію двигнувъ ся народъ въ церквѣ. Клиръ продовжавъ пѣніе тропаря, повтаряючи єго. Владыка, благословлячи, поступавъ поважно, — народъ товпивъ ся около отця-владыки, якъ дѣти около любимого ѳтця. Многѝ окружаючѝ єго дотикались съ вѣрою єго мантіи, якъ кровоточивая жена края одежи Спасителя... И ту можна було

застосувати слова св. Ап. Петра: „Наставниче, народы одержатъ Тя и гнѣтутъ.“

Въ такôмъ торжественнôмъ походѣ и одушевленнôмъ сопроводѣ народа зближивъ ся архіерей ку дверамъ храма, где его ожидаютъ крылошане въ праздничныхъ одежахъ. Звукъ звонôвъ умовкає — настає торжественна хвиля Въ тôмъôтзываєся голосъ діякона, кадящого благовоннымъ кадиломъ и витающого архіерея словами: „Да благословитъ Тя Господь отъ Сіона и да узриши благая Іерусалима во вся дни живота твоего, всегда нынѣ и присно и въ вѣки вѣковъ.“ Хоръ ôтповѣдає: „Аминь“ и воспѣває въ имени народа: „Вниди, вниди, архіерею, въ церковь — церковь свою службу приносити Господеви“ и пр. а архипресвитеръ вручає епископу кропило для окропленія народа и церкви священною водою.

Двигнувшись ôтъ дверей, весь клиръ сопроваджаючій епископа, ледво мôгъ черезъ толпу народа, тиснувшого ся близше архіерея, шобы хотя каплѣ воды священной удостоитись ôтъ руки архіерейской, перепхатись ку престолу. Прійшовши наконецъ передъ царскѝ врата, стали діяконы по совершеню звычайныхъ молитовъ одѣвати Архіерея, священными одежами. По тôмъ началась торжественна архіерейска соборна Служба Божа. Хоръ пôдъ управою Винкентія Серсавы и Михаила Вербицкого плѣнявъ всѣхъ своимъ звучнымъ и гармонійнымъ пѣніемъ и возбуджавъ чувства побожности въ серцяхъ собраныхъ вѣриыхъ. Хотяй хоръ той не бувъ уже такимъ, якъ за часôвъ Нанкого, то все еще выповиявъ свою задачу хорошо и всѣ голосы, даже дитинячѝ, були заступленѝ, — бо епископъ сей старавъ ся о тоє, щобы многолѣтная слава першого въ Галичинѣ вокального хора удержалась и не щадивъ выдаткôвъ, где ишло о возвеличенье церкви рускои.

По Евангелія наступала проповѣдь. Бувъ такій звычай, що въ той храмовый праздникъ проповѣдали такъ въ навечеріє якъ и въ самъ день праздника епископомъ вôзванѝ лучшѝ проповѣдники изъ сосѣдныхъ священникôвъ а то не длятого, будьто-бы меже клиромъ катедральнымъ не було хорошихъ проповѣдникôвъ, но для ôтмѣны и побудженя цѣкавости въ публицѣ, котра желала почути незвычайного проповѣдника, якоже и для заохоченя духовеньства епархіяльного для вправы въ проповѣданю слова Божого. Впрочемъ було то особлившою честію для священника, удостоитись епископского завôзваня на празничну проповѣдь въ церквѣ соборной. И такъ проповѣдали: Антоній Добряньскій зъ Валявы, Ѳеодоръ Левицкій зъ Гуссакова, Назаръ Сабатовичь зъ Тарнавы и другѝ. Тѝ проповѣди празничнѝ знайшли велику славу такъ що интелигенція польска а даже лат. священники приходили слухати нашихъ проповѣдникôвъ. Одного разу прійшовъ самъ лат. епископъ Захарясевичь слухати проповѣди о. Іоанна Гладышовского а проповѣди о. Антонія Добряньского були такъ прославленѝ, що разъ оденъ лат. священникъ, чуючи таку проповѣдь, просивъ дати ему тую же для употребленя.

Епископъ Іоаннъ, котрый любивъ о всемъ знати, а даже о дрôбницяхъ ôтносячихъ ся до духовеньства и обряда, радовавъ ся славою свого духовеньства, бо такъ думавъ: якъ честь епископа и крилошанъ єсть честію цѣлои епархіи, такъ и честь духовеньства єсть честію епископа. Все духовеньство епархіи повинно бути одною родиною, въ котрôй епископъ отцемъ а всѣ священники межи собою братями, узомъ искреннои любви братскои соединенными. Честь всего духовеньства єсть общимъ сокровищемъ всѣхъ, тожь повиннѝ поодинокѝ члены тойже родины старатись утримати и хоронити честь свого епископа, крылошанъ и своихъ собратій и не понижати ихъ вѣявленьемъ случайныхъ ихъ недостаткôвъ, тôлько покривати ихъ покровомъ любви христіяньскои по ученію св. Ап. Павла: „Любы не мыслитъ зла, любы вся покрываетъ“ а славити тыхъ котрѝ ученостію и дригими хорошими свойствами отличились, ибо честь поодинокихъ членôвъ переходитъ на цѣле общество. Тожь захованье чести епархіяльного духовеньства було искреннымъ желаньемъ епископа Іоанна, бо честь и повага духовеньства рускаго у своихъ и чужихъ веде за собою почитанье для обряда и церкви рускои.

По проповѣди продовжалось богослуженіє съ ôтвѣтною празднику торжественостію. Церковь була народомъ биткомъ набита а тѝ, що не могли въ церквѣ помѣститись, стояли по коридаряхъ и на площади церковнои а всѣ въ настроєню побожнôмъ; не могучи умѣститись въ храмѣ, то бодай духомъ були притомнѝ богослуженію.

По укôнченю Служби Божои, архіерей повертавъ тымъ самымъ порядкомъ въ сопроводѣ клира изъ церкви. Хоръ спѣвавъ „Многая лѣта,“ Крылошане попращали владыку при дверохъ, а прочій клиръ сопроваджавъ архіерея при звукахъ звонôвъ въ его палату. Народъ товпивъ ся около свого ôтця-владыки а той прійшовши къ дверямъ палаты, станувъ на возвысшеннôмъ его крылѣ и удѣливши корящому ся народу послѣдне, по примѣру возносящого ся Христа, благословеніє, вôйшовъ до своеѝ палаты. Богомольцѣ стали розходитись, кождый съ озареннымъ ôтъ радости лицемъ и съ чувствомъ внутренного щастя, выражающимъ ся въ словахъ Богопріемця Симеона: „Нынѣ отпущаеши раба Твоего, Владыко!“

Еще було чути послѣднѝ голосы дѣдôвъ, но и тіи поволи утихали. Передъ церквою стало рѣднѣти; крамарѣ паковали свои крамы а деякѝ крѣпились еще на ôтходѣ чаємъ и кавою. Около другои годины зъ полудня була вже цѣлковита тишина; никого не було видно, тôлько священникôвъ сельскихъ призваныхъ къ помощи а идучихъ при дружескихъ розговорахъ въ палату владычу на покрѣпленье братскою трапезею, приготованою щедрымъ и гостепріємнымъ Владыкою.

Якъ пріятнѝ були тѝ обѣды, где любимый отецъ-владыка со своимъ искренно его любячимъ клиромъ при однôмъ столѣ засѣдавъ, его сердечно угощавъ, съ кождымъ пріязно розговорювавъ и о всемъ розпытувавъ а въ потребѣ додавъ порады и потѣшавъ, — где розговоръ провадивъ ся ôтъ серця свободно, щиро, якъ дѣтей съ любячимъ ихъ

отцемъ, — тое може тôлько той поняти, кто коли небудь удостоивъ ся бути участникомъ такихъ владычихъ принятій и угощеній епископа Іоанна. Подякувавши за покрѣпленье тѣлесне и духовне гостинного хозаина-владыку, ôтходивъ кождый изъ гостей въ свояси, съ чувствомъ въ серци: „Такова имамы архіерея!“

(Вынято зъ книги: Іоаннъ Снѣгурскій, єго жизнь и дѣятельнôсть въ Галицкой Руси соч. о. Юстина Желеховского.)

Чарôвницѣ и ворожбиты.

Повѣстка.

(Дальше.)

III.

Коли цыганка выйшла зъ хаты а за нею и Катруся, задумавъ ся вôйтъ и станувши передъ жинкою и промовивъ:

— Якъ ты жѣнко думаєшь, кто намъ стоитъ на завадѣ? Цыганка якобы пальцёмъ указала на Максима?

— Бôй ся Бога чоловѣче, що ты мовишь? Чижь бы Максимъ мавъ душу запродати діяволу, коли ôнъ до церкви ходитъ, сповѣдаєсь, до корчми не учащає и ретельно працює.

— Ну, а ктожь-бы такій?

— Зъ ôтки я могу знати? Я тобѣ признаю ся, що менѣ якось не дуже хоче ся вѣрити въ тѝ ворожбицтва...

— То може кто зъ нашихъ сосѣдъ, або може Петрикъ?

— Сей то вже скорше, бо безъ Бога жіє и до корчми часто заглядає....

— Алежь бо Петрикъ не залицяєсь Катруси, не удає побожного. Менѣ ся такой здає, що се Максимъ... Я тôлько чекаю, щобы нашь сынъ вернувъ зъ вôйска а втогды Максима прогоню, Катруся ся устаткує, подружимою съ Стефаномъ и вже скôнчитъ ся добре.

— Дай то Боже! — вôстхнула вôйтиха.

По заходѣ сонця вся челядь вôйта зôбралась около цыганки, кромѣ одного Максима, котрый не хотѣвъ и дивитись на таку мерзôсть, бо въ ніякѝ ворожбицтва не вѣривъ и ишовъ за наукою св. церкви.

Цыганка взялась до ворожбицтва а радше туманьства: Розтягнула хору вôйтиху на землю и прикрыла хусткою, на котру положила якусь кôсть, якобы съ якогось розбôйника, котрый убивавъ тôлько невинныѝ дѣти. На вôсть насыпала сухого зѣля — якъ казала — зъ девять рослинъ зôбраныхъ, котрѝ на 9 межахъ росли. Теперъ обчеркнула хору крейдою на около, плювала собѣ въ руки и вымахувала ними, якъ колибы съ кимсь боролась. На конецъ скричала переразливо, звинула скоро хустку, побѣгла до комина, щось пôдъ носомъ моркотѣла и хустку надъ поломѣнємъ тримала. Теперъ приказала хору положити на постелю, ключь ôтъ коморы наволочи червоною встяжкою а всѣмъ присутнымъ держатись за руки и дивитись въ огонь. Коли се все сталось, ôтворила комору а замикаючи за собою дверѣ сказала:

— Теперъ дивѣтъ ся въ огонь а я вражу силу и хоробу, завязану въ хустку замкну.

Якъ тôлько цыганка побачилась самою въ коморѣ, кинула хустку въ кутъ а сама прискочила до ôкна, щобы ôтсунути засувку. Выбѣгла зновъ на хату, дверѣ засобою заперла и на колодку замкнула и ключь завѣсила на грудёхъ хорои войтихи.

— Теперъ всѣ спати и на двѣръ непоказуватись, бо зле бы було съ тымъ, щобы крутивъ ся коло дому.

Въ пôвъ годины пôзнѣйше всѣ вже спали. Около пôвночи почавъ песъ сильно уѣдати.

— Чуєшь старый — почала кликати вôйтиха — щось ся стало, бо чогось песъ уѣдає. Выйди може се злодѣй!

— На двôръ? на потемки? що тобѣ до головы приходитъ, та єще нынѣ!

— Ничого не бôйтесь, хотьбы ся и злодѣй крутивъ около дому — промовила цыганка — то єще лучше для васъ, бо хороба вôйшла-бы въ него и бôльше не повернула до васъ. Оповѣмъ вамъ, якъ то разъ злодѣй мѣсто коня укравъ заразу, яка на худобу панувала.

Ту почала цыганка голосно оповѣдати якусь добру исторію, котру вôйтъ зъ вôйтихою цѣкаво слухали. Песъ за той часъ переставъ уѣдати, бо и цыганка скôнчила своє оповѣданье.

Заледво почало зорѣти, вже цыганка встала и розложила огонь на припѣчку, бо хотѣла чимъ скорше спалити завязану въ хустинѣ хоробу. Взяла ключь ôтъ вôйтихи, принесла съ коморы хустку и разомъ со всемъ, що въ ней було, спалила. Комору замкнула чимъ скôрше на ключь, котрый зновъ завѣсила на вôйтиху, наказуючи, щобы єго не здоймала ажь на другій день. Не чекаючи на снѣданокъ, взяла ôтъ вôйта два золотыхъ за ворожбицтво и чимъ скорше опустила село.

На слѣдуючій день дôдня зажадавъ вôйтъ ключа ôтъ коморы, котрый то ключь все носивъ при собѣ. День передъ тымъ продавъ волы гандлярамъ, що до него заходили и шильно му було золотѝ грошѣ до крыѣвкѝ сховати. Заледво вôйшовъ до коморы, вскрикнувъ що мавъ силы и заломавъ руки:

— Ратуйте! нещастье! всѣ грошѣ! всѣ....

Вôйтиха на рôвнѝ ноги схопила ся зъ лôжка, кинула ся до чоловѣка и тримаючись єго пытала: Богъ съ тобою! що ся стало?

— Дивися! — и пхнувъ вôйтъ жѣнку до коморы — нема, нема, порожне горнятко, все моє золото, все... Охъ я нещасливый!

— О горе! — закликала вôйтиха — и подôбно якъ чоловѣкъ взяла ся за голову. Кто се мôгъ зробити?

— То тоє нещастье, що єго цыганка проповѣла — верещавъ вôйтъ и рвавъ собѣ на головѣ волосье. Розпука чѣпалась єго и ôнъ якъ шаленый бѣгавъ по хатѣ и обôйстью. Кто знає, щобы ся було съ нимъ стало, колибы Катруся не стала єго уговорювати и потѣшати.

— Не журѣтъ ся, кобы тôлько здоровье. Я грошей не бажаю!... Теперъ стали оглядати комору и всѣ дивувались, якъ мôгъ злодѣй засувку зъ середины ôтворити. Забобонный вôйтъ бувъ того переконаня, що въ тôмъ суть якѝсь чары, бо никто о єго сховку грошей не знавъ. Кто однакъ бувъ тымъ чародѣємъ никто не догадувавъ ся. Максимови можь було зъ очей пôзнати, що ôнъ не винный. Петрикъ почувши о крадежи якось дивно змѣшавъ ся, такъ, що Максимъ почавъ мати бачне на него око. Небавомъ спостерѣгъ, що Петрикъ много має грошей и часто до корчми заглядає.

На другій день розôйшла ся по селѣ поголоска, що у вôйта украли цѣлый котелъ дукатôвъ и талярôвъ, що вôйтъ тяжко захорувавъ а жѣнка поздоровѣла и все сталось такъ, якъ цыганка предсказала.

И такъ було дѣйстно. Войтиху покинула пропасниця,

якъ то часами буває зъ причины великого зворушеня и переполоху. Вôйтъ занедужавъ тяжко зъ гризоты по утратѣ своихъ грошей, призначеныхъ на вѣно для доньки. Жалувавъ тяжко, що не послухавъ свого священника, котрый єму радивъ, грошѣ умѣстити въ касѣ ощадности.

Катруся старанно ходила коло батька. Максимъ стававъ ся щоразъ сумнѣйшимъ и задумчивымъ. Однои недѣлѣ, коли обоє вертали зъ церкви, набравъ Максимъ по дорозѣ смѣлости, выявивъ Катруси свою любовь и освѣдчивъ, що хоче съ нею пôдружитись. Катруся покраснѣла якъ рожа, не була єму обоятною и такъ сказала: Я тобѣ такожъ не противна, ты тоє знаєшь але во всѣмъ я здаюсь на волю божу та моихъ родичей!

— Най тобѣ Богъ надгородитъ за тоє, щось не погордила бѣднымъ сиротою, — промовивъ Максимъ. Коли станули вже передъ домомъ, сказавъ Максимъ, що завтра розмовитъ ся съ єи родичами. Але на другій день мусѣвъ ôнъ поѣхати до свого стрыя на друге село, котрый єго взывавъ до себе.

За той часъ приходили новѝ сваты; люде думали, що теперъ лекшій вже приступъ до бѣднѣйшои вôйтôвнои, але Катруся, такъ довго плакала у стôпъ батька, доки єй не приобѣцявъ, що єй за никого не буди силувати. По тыдневи вернувъ ся Максимъ и впростъ удавъ ся на розмову съ батькомъ и матерію Катрусѣ. Цѣлои тои розмови не будемо описувати, бо се рѣчи звычайнѝ. Старый батько сказавъ въ кôнци со слезами въ очахъ ôтъ радости:

— Най васъ Богъ благословитъ и Єго свята Матенька. Не будешь доню убогою, бо Мяксимъ не єсть вже убогимъ сиротою; стрый записавъ єму цѣлый свôй маєтокъ.

— Було тамъ єще бôльше сродникôвъ — повѣдає Максимъ — але тѝ пôйшли до Америки, а стрый розгнѣваный на нихъ сказавъ до мене: „коли тамтѝ не умѣли полюбити своєй землицѣ, тожь и не гôднѝ єи. Пойшли за море шукати щастя, нехай имъ Богъ дає, а ты бери тую рôдну землю и полюби ю щиримъ серцемъ.“ Записавъ менѣ цѣле своє майно.

— Такъ, такъ, доню, Г. Богъ тобѣ пощаствивъ и вся ся такъ стало якъ цыганка выворожила: мати выздоровѣла, нещастье насъ спôткало велике, бо твôй посагъ пропавъ и я захорувавъ тяжко але въ кôнци маємо радôсть велику; всѣ сталось, якъ-би выписано.

— Не гнѣвайтесь Татуню — повѣдає Максимъ — але менѣ ся видитъ, що тая цыганка то велика мантѣйка и она васъ обдурила; я собѣ постановивъ при божôй помочи....

— Не говори менѣ сего — сказавъ гнѣвливо вôйтъ — то була честна душа и справедливо все выворожила. Якъ коли ту єще прійде, то щодро ю надгороджу!...

(Конецъ буде).

ДОПИСИ.

Ôтъ Решова.

Пôвъ мильки за Решовомъ, на Мазурщинѣ, где вже не почуєшь руского слова, лежитъ не велике село Залѣсье. Въ селѣ тôмъ знаходитъ ся церковь и єсть рускій священникъ, одинокій на цѣлу окрестнôсть. Переданье, подає що колись — дуже давно — бувъ властителемъ села того якійсь панъ, который мавъ заразомъ и села на Руси. Коли одного разу Мазурѣ єму въ тôмъ селѣ збунтовались, то ôнъ ихъ всѣхъ переселивъ на Русь, а Русинôвъ зъ Руси до Залѣся. Давными часами могло се легко статись, а здогадъ сей єсть тымъ бôльше правдоподôбнымъ, що жителѣ Залѣся вырôжняютъ ся дуже ôтъ всѣхъ доокрестныхъ, такъ своєю хорошою подобою, якоже и живописнымъ убраньствомъ зближенымъ дуже до рускаго строю. При тôмъ у насъ на Руси єсть много зъ давна єще чисто мазурскихъ кольоній; може бути одна зъ нихъ, то жителѣ Залѣся.

Жителѣ села Залѣся, будучи окруженѝ зъ всѣхъ боковъ Мазурами, приняли съ часомъ языкъ польскій яко розговорный, але рускаго обряда тримаютъ ся они крѣпко по нынѣшный день. Есть се исключною майже заслугою теперѣшного пароха Залѣся Впр. О. І. Негребецкого. Коли передъ 14 лѣтами прійшовъ сей священникъ до Залѣся, заставъ все въ розвалинахъ а руска парохія призначена вже була на загладу. Церковь маленька деревляна хилилась до упадку, а помешканье и всѣ будинки то оденъ образъ руины. Що може доказати крѣпка воля, сильна енергія и неутомимый трудъ руского священника, се бачити можемо на рускôй парохіи въ Залѣсю. Признаюсь вамъ, милѝ читателѣ, що я будучи першій разъ въ Залѣсю и вообще въ тыхъ сторонахъ, не надѣявъ ся знайти такихъ порядкôвъ. Знайшовъ ту церковь мурована, такъ хорошу и съ такимъ вкусомъ поставлену, що и у насъ на Руси не много такихъ церквей найде ся. Все устройство внутренне єсть строго пôсля нашого обряда; навѣтъ оденъ зъ побôчныхъ олтарей поставленый на четырохъ филярахъ пôдъ балдахиномъ, чого нигде нема. Помôсть здѣланый въ крашенѝ кôстки зъ теракоты, блещитъ якъ шкло; такъ хорошого помосту я єще нигде по церквахъ на Русы не бачивъ. Кто бы намѣрявъ ставляти церковь, сему радивъ-бы я поѣхати до Залѣся и весь розкладъ и внутренне урядженье оглянути. Церковь тая, хотяй не цѣлкомъ єще выкôнчена, може служити взôрцемъ. Помешканье священника и всѣ будинки новѝ мурованѝ и крытѝ огнетревалими дахôвками. Якъ мôгъ оденъ чоловѣкъ полишеный самъ собѣ, въ протягу такъ короткого часу и середъ якъ найтяжшихъ условій такъ много здѣлати, се позôстало для мене загадкою. Все тое стануло добровôльными жертвами, а выдано доси надъ 50 тысячь.

Однакъ и пôдъ взглядомъ морального веденя сеи парохіи доказавъ сей священникъ мужь справдѣ апостольскои ревности, рѣчей майже невѣроятныхъ. Парохіяне Залѣся, котрѝ николи руского слова не чуятъ и котрымъ навѣть священникъ криневоленый голосити слово Боже въ польскôмъ языцѣ, берутъ живу участь въ рускôмъ Богослуженію. Тамъ знайшовъ я все народне церковне пѣніє, а въ додатку єще и хоральне пѣніє зъ нотъ пôдчасъ Службы божои. Я здумѣвь ся, коли знайшовъ межи Мазурами тоє, чого и на Руси тяжко подибати. Для потребы исключно своихъ парохіянъ, не умієчихъ нѣ читати нѣ говорити по руски, выдавъ о. парохъ Молитвословъ со всѣми нашими Богослуженіями

выпечатаный латиньскими буквами; онъ отдавъ неоцѣнену услугу и заховавъ народъ при рускомъ обрядѣ.

Парохіяне Залѣся суть искренно и щиро привязанѝ до свого обряда и переходъ на обрядъ лат. не случаесь. Они гордятъ ся своимъ обрядомъ и держатъ себе за Русиновъ. „My Rusiny“ повѣдаютъ они. Церковь посѣщаютъ дуже пильно, а основанѝ брацтва церковнѝ отдаютъ неоцѣненѝ услуги, укрѣпляютъ религійного духа и привязуютъ народъ до церкви. Дуже часто приходятъ ту на Богослуженіе Русины зъ Решова, где нема совсемъ рускои церкви.

Отецъ парохъ Залѣся есть любимцемъ своихъ парохіянъ, а во всѣхъ справахъ не только церковныхъ але и громадскихъ его голосъ въ селѣ есть рѣшаючимъ. Та не только въ селѣ, але и въ повѣтѣ голосъ о. І. Негребецкого есть важнымъ.

Отъ такихъ то священниковъ маємо мы на нашихъ Окраинахъ. Крѣпка воля, зелѣзна вытревалость и неустаючій трудъ даютъ при помочи божій певную побѣду!

д.

ЛѢТОПИСЬ.

— Въ Вѣдни настало теперъ нове міністерство. Его прозвали урядничимъ, бо зложене зъ урядниковъ, а оно себе самого называе провізоричнымъ — тымчасовымъ. Тое що минулось, называлось коаліційнымъ а рѣдко случаесь, щобы коли яке міністерство було такъ зненавиджене, якъ тое, що уступило. Мало оно много грѣховъ на своей совѣсти! Яка була причина его упадку, про се всѣляко говорятъ; то только есть певнымъ, що никто за нимъ не жалуе. Міністерство тое мусѣло упасти, бо вже и при своимъ завязаню носило на собѣ зародъ смерти. Впрочимъ все, що не есть природнымъ удержатись не може а союзъ людей противныхъ и суперечныхъ собѣ гадокъ, цѣлей и стремленій николы тревалымъ не буде. Теперѣшне міністерство повинно бы бути лучшимъ вже бодай хоть зъ тои причины, що чейже вже горшимъ бути не моглобы. Впрочемъ мы Русины не повиннѝ николи увлекатись рожевыми надѣями, бо намъ звычайно вѣтеръ въ очи... Нашѝ силы еще дуже слабонькѝ и до того розбитѝ а нынѣшный свѣтъ только со сильными и можными хоче и муситъ числитись.

— Жидамъ — лібераламъ починае ити якось зъ Петрового дня. Въ радѣ громадскоѝ во Вѣдни скончилось здаесь ихъ панованье а при розбитю коаліціи по просту перешпекулювали Имъ здавалось, що безъ нихъ не обойде ся а ту показуесь, що клюбъ Чеховъ, Поляковъ и автономістовъ легко може вытворити большость а Нѣмцѣ — централісты не будутъ мали значеня. якъ то було за часовъ Тафого и Дунаевского Носивъ вовкъ, понесли и вовка.

— Вспольнѝ делегаціи окончили свои обрады цѣлкомъ супокойно. Не потребуемо и згадувати, що потребы на войско зостали побольшенѝ — безъ того нынѣ не буваe ухваленя буджету. Міністеръ Голуховскій дававъ по укончену обрадъ пышнѝ обѣды для членовъ делегацій. Такѝ принятія, то такожь — політика! Жиды мадярскѝ берутъ цѣлковиту перевагу надъ Христіянами на Уграхъ. Чого только захочутъ, достаютъ за помочію своихъ союзниковъ ліберальовъ и масоновъ. Въ королевскоѝ академіи гандлевоѝ въ Единбургу бувъ испитъ призначеный на суботу. За для шабасу перенесено его потому на недѣлю. Небавомъ здаесь будутъ на Уграхъ шабасъ мѣсто недѣлѣ святкувати!

Св. Отецъ звернувъ теперъ свойѝ взоръ на далекіи Египетъ и то на тѝ стороны, котрѝ освятила власными стопами Найсвятѣйша Родина Жіютъ тамъ Копты въ ереси монофізитскоѝ и ихъ завзиваe св. Отецъ до соединенія Есть тыхъ Коптовъ не больше повъ міліона и подлягаютъ они патріярсѣ въ Александріи. Столицю тую окрыли несмертельного славою такѝ епископы якъ св. Атанасій, св. Кирилъ, св. Климентій. Зъ колишнои славы ничь не позостало, бо церковь Коптовъ подобна до тыхъ египетскихъ мумій, добре захованыхъ, але бездушныхъ. Може Богъ дасть, що церковь тую коптійску оживитъ еще колись духъ божій, що статись только може черезъ соединенье съ кат. церквою. Зерно тое соединенія конене нынѣ на цѣлый востокъ теперѣшнымъ геніяльнымъ Папою починае вже прозябати: Коли на островѣ Скіо отправляли Греки сего року подчасъ Воскресенія процесію, котру провадивъ митрополитъ съ численнимъ духовенствомъ и коли переходила тая процесія по при кат. церковь, то епископъ кат. казавъ задзвонити во всѣ дзвоны. Митрополитъ урадованый тою любезностію католиковъ задержавъ походъ передъ головнымъ входомъ и голосно отмовивъ молитвы за соединеніе церквей и за папу Льва XIII и за кат. епископа. Все тое зробило на народѣ глубоке враженье. Намъ видитъ ся, що справа соединенія обохъ церквей пойшлабы о много успѣшнѣйше, колибы обрядъ грецкій мавъ въ Римѣ достойну репрезентанцію и представительство. Належалобы, щобы бодай оденъ зъ Кардиналовъ бувъ греческого обряда и щобы обрядъ сей бувъ въ Римѣ въ цѣлымъ своимъ величію при самоѝ апостольскоѝ Столицы достойно заступленый. Тое вліялобы дуже спасительно на всѣ народы востока и заохочувало ихъ до соединенія. А що мы Русины - католики греческого обряда не маємо нынѣ въ Римѣ свого представителя, то вже о томъ не хочемо и говорити, бо надѣемось, що чейже въ тую 300 лѣтну рочницю получимо его навѣрно.

— Вѣра лютераньска очевидно розлазитъ ся. Недавно тому въ Фрибургу поставило 20 пасторовъ новѝ правила вѣры вымѣренѝ противъ Воскресеня Христового, суда остаточного и житя вѣчного. Коли деякѝ пасторы внесли противъ сего протестъ одъ найвысшои церковнои рады, та тая сей протестъ откинула и заявила, що свободно откидати кождому деякѝ уступы письма святого. Кто откидаe основнѝ правды Христовои вѣры, сей чейже християниномъ зватись не може.

— Въ Англіи змѣнилось тоже міністерство, — видно що якась пошесть зойшла на міністровъ по всѣхъ державахъ.

— Въ парлямéнтѣ италіяньскôмъ выбранôмъ на командо Криспі-ого ôтбуваютъ ся обрады бурливо. Мало щось прійти ажь до кулакôвъ межи послами. И у нашихъ радахъ по корчмахъ неразъ таке буває!

— Россія основала при Ватиканѣ посольство коштомъ 160 тысячь. Може она бодай въ части причинитъ ся до взаимного по озумленія.

— Нѣмеччина обходила велике торжество по случаю ôтвореня нового каналу межи морями балтійскимъ а пôвнôчнымъ. Сотки міліонôвъ коштувавъ сей каналъ. Всѣ державы выслали своихъ представителѣвъ на тое торжество и чужесторонныхъ прибуло около 160 тысячь людей зô всѣхъ частей свѣта. Такои величавости єще не бачено. И Франція выслала, хотяй не радо, свôй корабель, бо се значило для ней вложити новый вѣнецъ славы на голову своихъ ворогôвъ.

— Въ Каирѣ появивъ ся новый пророкъ, якійсь Гебара, котрый на пôставѣ жидовскои Тойры, могомендоского корану и св. Евангелія хоче составити нову религію и въ тôй цѣли выдає письмо „Свѣдоцтво правды“. Понеже кожда глупость на свѣтѣ знаходитъ приклонникôвъ, то и сей новый пророкъ знайде ихъ навѣрно. Такî пророкî суть то людьми звычайно або зъ умшедшими або обманьщиками. Все на свѣтѣ змѣнаєсь и пôдлягти може усовершеню, тôлько одна вѣра Христова по вѣкъ остане однаковою и скорше небо и земля минутъ ся а свова Христовî не мимоидутъ.

Россія мала заключити договоръ съ Хинами и дати свою поруку на пожичку, яку Хины маютъ затягнути во Франціи. Стало ся тое на перевôръ другимъ державамъ а именно Англіи, стоячôй супротивъ союза россійско-француского.

Ôтъ востока пôдносятъ ся чорнî хмары. Лютый Турокъ гнобитъ и притѣсняє народы христіяньскî а въ Арменіи вытяли въ Пень тî дикуны кôльканайцять селъ. Россія, Англія и Франція зажадали ôтъ Турціи, щобы она завела въ Арменіи такî реформы, якî завести трактатомъ зъ року 1877 зъ обовязалась. На се ôтповѣла она остро, що никто не має права до ей домашныхъ справъ мѣшатись. Коли на таку отповѣдь почали тî державы высылати свои кораблѣ воєннî до Турціи, змякла она и почула свои слова. Панованье Турціи въ Европіи то ганьба 19. вѣка. Булабы она вже давно розпалась и розôбрана, колибы не тое, що кожда зъ державъ радабы взяти по ней наслѣдство. Съ Турцією то такъ, якъ съ тымъ піякомъ-хлопомъ що каже: нехай не буде нѣ тобѣ, нѣ менѣ — нехай грунтъ купує жидъ. Не буде Царегродъ мôй, — нехай панує Турокъ!

ВѢДОМОСТИ.

— **Съ тымъ числомъ кôнчитъ ся первый пôврôкъ. Слѣдуюче число выслано буде тôлько пренумераторамъ цѣлорочнымъ.**

— **Рускій Институтъ для дѣвчатъ** зôстане вже съ новымъ шкôльнымъ рокомъ ôткрытый въ Перемышли. Самъ будынокъ представляє ся незвычайно горошо и можна сказати — величаво. Все внутренне урядженье уладжено пôсля найновѣйшихъ требованій а прекрасне ноложенье на возвышеню и великій притикаючій огородъ дѣлаютъ сей институтъ однымъ зъ найкрасшихъ будынкôвъ въ Перемышли. Дѣлає ôнъ честь Русинамъ въ Перемышли а єго основателямъ ставляє вѣковѣчный памятникъ. Институтъ сей може съ легкостію помѣстити надъ 100 воспитанниць. Судячи по дотеперѣшнôй дѣятельности управляючого комитета, маємо повну надѣю, що институтъ сей буде процвитати во славу церквѣ и всего народа руского. Щасть Боже!

— **У насъ неразъ можна почути**, що тамъ для сего або того чоловѣка, якійсь заробокъ выдаєсь бути не честнымъ. „То не выпадає,“ повѣдаютъ заниматись людямъ на высшôмъ становищи, людямъ зъ интелигенціи, якимсь заробкомъ або и промысломъ. Погляды такî не маютъ найменшои пôдставы и свѣдчатъ, що у насъ панує єще много застарѣлыхъ и середновѣчныхъ пересудкôвъ. Всяке честне занятіє и гôдный промыслъ и заробокъ не ганьбить николи чоловѣка, хотяй-бы и на найвысшомъ становиску, хотяйбы и якъ просвѣщенного. Доказомъ того служити намъ може Англія, стояча на найвысшôмъ степени просвѣщеня и культуры. Оденъ зъ льордôвъ англійскихъ достарчає для Лондину молоко, масло и яйцѣ. Зять королевои єсть вспôвластителемъ фабрики меблей; кôлька годинъ денно пересѣджує ôнъ въ канцеляріи тои фабрики и самъ рисує взôрцѣ на меблѣ. Молодшій єго братъ утримує склады гербаты а наймолодшій єсть бугальтеромъ въ однôмъ кантôрѣ. Всѣ они суть люде зъ найвысшои аристократіи и дуже богатî. Льордъ Russel єсть инжинеромъ и утримує фабрику приборôвъ електричныхъ; до канцеляріи приходитъ самъ першій а выходитъ послѣдный. Маргравъ Londonderry утримує возы перевозовî угля камѣнного и самъ особисто пріймає замовленя. Льордъ Shrewsbury посѣдає въ Лондонѣ 200 повозôвъ до вынаятія. Льордъ Coventry торгує виномъ а льордъ Abingdon утримує кôлька домôвъ заѣздныхъ и самъ ними управляє. Ось бачимо, що чемнѣй трудъ и праця никого не ганьбитъ. Належало бы особливо намъ Русинамъ о тôмъ памятати. Єсли хочемо матеріяльно двигнути нашъ народъ, треба намъ иматись за всякій заробокъ и промыслъ! Знаймо о тôмъ, що съ дѣдами никто не має потребы числитись.

— **Вино зъ бараболь** вырабляютъ вже Французы. Напитокъ сей має бути дешевый и вкусный. Изъ 9 сотнарôвъ бараболь и 15 фунтôвъ солода можна выпродукокати 500 фляшокъ сего вина. Бути може, що тое вино заступитъ всякî штучнî выробы винъ, такъ дуже для здоровля шкôдливî а заразомъ и пôднесе продукцію бараболь и цѣну єи.

— **Шинкарѣ** нашî починаютъ теперъ мѣшати до горѣвки трутку т. з. „Анодину.“ Трутка тая одурює чоловѣка дуже скоро и заразомъ позбавляє єго здоровя. Въ Тарновѣ пôдчасъ асентерунку зробили власти ревізію по шинкахъ и конфіскували много горѣвки съ тою трутkою а безсовѣстныхъ шинкарей ôтдали судамъ до укараня. Яка на се рада? Не уживати цѣлкомъ горѣвки и до шинкôвъ не ходити!

— **И такъ у насъ буває!** Вôйтъ однои громады пôдъ Львовомъ предкладаючи на зясѣданю рады громадскои свои рахунки до затвердженя, вложивъ тамъ и свôй выдатокъ за побранî напоѣ въ корчмѣ. Коли однакъ рада не хотѣла на тое згодитись, поставивъ вôйтъ на столѣ фляшку горѣвки и руму. По трактаментѣ ухвалено сей рахунокъ вôйта приняти и заплатити. Тôлько 3 радныхъ супротивились тому. По засѣданю удались всѣ до корчмы, щобы справу запити. Прійшло въ корчмѣ до бійки межи радными и шинкарь такожь радный, замкнувъ всѣхъ своихъ колегôвъ до комôрки, щобы вытверезились. Щаслива громада, що має таку раду!

— **Звѣстна** кождому у насъ свѣтяща въ ночи мушка святоиваньска. Дає она слабе тôлько понятіє о подôбныхъ животныхъ, находячихъ ся въ горячихъ краяхъ. Въ южнôй Америцѣ єсть оденъ родъ хруща, котрый выдає такъ сильне свѣтло, що можна при немъ читати. Индіяне, єсли

удаютъ ся вечеромъ въ подорожь, привязуютъ собѣ такого хруща до чобôтъ, щобы имъ присвѣчовавъ мѣсто лѣхтарнѣ. Господинѣ послугуютъ ся тымъ свѣтломъ при вечерныхъ роботахъ. Невѣсти украшаютъ своє волосье такими хрущами, зъ котрыхъ одни свѣтятъ червоно, инчи сино або зелено. Подôбно якь у насъ канарки, такъ въ Индіяхъ годуютъ въ клѣткахъ блищачи хрущѣ сокомъ цукровои тростины, щобы мѣсто лямпъ освѣтляли помешканя. Заходитъ теперъ вопросъ, чибы такихъ хрущôвъ свѣтячихъ не можь було и у насъ въ клѣткахъ плекати?

— **Въ числѣ 7 „Книжочки мис.“** печатаємо нову пѣснь прекрасныхъ слôвъ и напѣву. Число тоє яко перше нового пôвроча вышлемо вже **тôлько** пренумераторамъ.

Звертає ся увагу на оголошенье І. Тейтельбаума зъ Перемышля о косахъ коронових!

СМѢХЪ и ПРАВДА.

Оженивъ са Иванъ съ Марункою а по весѣли въ тыждень поѣхали на ярмарокъ, щобы за посагови грошѣ купити теличку, то буде щасливо вестись. Прійшли на торговицю а ту якъ все и всюды найбôльше жидови, не дала та сараньча спокôйно Иванови съ жѣнкою шукати теличку, причепились, радятъ, тягнутъ, показуютъ — звычайно по гандлярски. Иванъ за кожду теличку дававъ дуже мало а Марунька єще менше. Жидамъ се надоѣло тай они назвали кôлька рази Ивана „дурный Иванъ“ а єго жѣнку „дурна Марунька.“ Иванови стало маркотно а ще бôльше дивно, ôнъ покликавъ свою жѣнку на бôкъ тай пытає: „Чи ты була коли въ мѣстѣ на торговици?“ Жôнка каже: „нѣ!“ — „А ты?“ Иванъ каже: „я такожь нѣ“ и диви ся що то може жидôвска голова? тиждень лише якъ ми ся побрали и вже всѣ знаютъ якъ ми ся обоє називаємъ.

М. Баландюкъ.

Туга за другомъ. „Про мого друга Стефана я вже не чувавъ ôтъ кôлкохъ лѣтъ. О якъ-же радо хотѣвъ-бы я съ нимъ побачитись, устискати єго долонь и почути єго милый голосъ! Ôнъ менѣ такожь виненъ пять золотыхъ...“

Потѣха. Хорый скаржитъ ся передъ лѣкаремъ, що не має найменшого до ничого апетиту. „Будьте зъ того задоволени, бо теперь и такъ вилика дорожня,“ повѣдає лѣкаръ.

— Я вамъ повѣдаю, що въ ѣздѣ на кони могу доказати нечуваныхъ рѣчей. Ось на примѣръ, не давно тому въ 15 хвиляхъ уѣхавъ я 2 милѣ. Чи вы се нотрафите?

— Ѣхати не потрафлю, але — збрехати!...

Плюгавый воздухъ: нынѣ темно, завтра зново зимно и ту справдѣ не знати чи кожушину заствити, чи сѣрачину.

Ухвала Рады громадскои: По перше: Ухваляємо поставити цѣлкомъ н о в у школу. По вторе: Ужити цѣлый старый матеріялъ зô старои школы на нову. По трете: Старои школы не розбирати, доки нова не буде готовою.

Вѣстникъ для дякôвъ.

Важне для кандыдатôвъ дякôвскихъ. Въ заведеню дякôвскôмъ при церквѣ св. Георгія въ Львовѣ опорожнени суть 3 мѣсця для хлопцѣвъ, хотячихъ побирати науку въ тôмъ заведеню. Кандидаты съ добрымъ п е р е м ѣ н е н ы м ъ уже голосомъ могутъ бути принятыми вже 1. Липня с. р. Межи рôвными першеньство будутъ мати тѣ, котрѣ скорше зголосятъ ся и внесуть лично свои поданя, до котрыхъ долучити ся має свѣдоцтво шкôльне и свѣдоцтво моральности.

Пѣвецъ церковный, кваліфікованый, знаючій нотноє пѣнѣє, безженный съ добрымъ голосомъ и похвальными свѣдоцтвами, вôльный ôтъ войска, глядає посады дяка — з а р а з ъ. Близши ноясненя подає Т. Янишевскій п. ц. въ Зборовѣ (почта въ мѣсци).

Хловець, котрый бы мавъ бодай малѣ початки кравецтва знайде умѣщенье у М. Баландюка п. ц. въ Долгомъ почта Моршинъ. Сины пѣвцѣвъ церковныхъ маютъ першеньство. Близшѣ вѣдомости засягнути можна на мѣсци.

!! Косы коронови !!

І. ТАЙТЕЛЬБАУМА и Сп.

въ ПЕРЕМЫШЛИ.

Мои косы съ маркою „Корона“ суть здѣланѣ съ патентованои стали серебристои и суть потрôйно остренѣ. Разъ добре выклепана коса выстарчитъ на кôлька днôвъ. Вѣстрье притупляєсь дуже помалу и такъ незначно, що разъ єго наострити, можна перейти съ косою набезпечно 130 до 150 крокôвъ.

Цѣны коси:

А)	1·—	1·10	1·20	1·30	1·40	1·50	1·60	1·70	1·80	зл.
Б)	—·95	1·05	1·15	1·25	1·35	1·45	1·55	1·65	1·75	зл.

Одинъ брусакъ коштує 14 кр. **Одинъ молотокъ 60 кр.** **Одно ковадло 30 кр.**

Косы посылаю за готôвку або за послѣплатою.

Кто бере 12 штукъ разомъ, тому даю 12-ту даромъ и самъ оплачую порто.

ПРОШУ О ЧИСЛЕННИ ЗАМОВЛЕНЯ.

Ôтвѣч. Редакторъ Н. Джулыньскій. Зъ печатнѣ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.